

[Kristen Amby.]

et vist Forhold mellem Forsvar og Angreb, en Berigtigelsesret altsaa, som skal være virkelig effektiv. Men naar den nærmere Udformning, saaledes som det sker her i Forslaget, bestaar i, at man kræver, at en Berigtigelse, et Forsvar af den angrebne skal staa paa samme Plads i Bladet, vil det være at bryde med al gældende Skik i Pressen. Angreb i Pressen staaar tidt paa den ledende Artikels Plads. Saa vilde man altsaa kræve, at et Forsvar eller en Berigtigelse skulde staa paa den ledende Artikels Plads i Bladet Dagen eller Dagene derefter! Det er en urimelig Fordring. Man behøver heller ikke at kræve noget saa rigoristisk for at faa et Forsvar eller en Berigtigelse ind i Bladet i et Udstyr og paa en Plads, hvor den kan læses.

Vor Hovedindvending mod § 1 retter sig imod det, der begyndes med i § 1. Der staaar:

„Ethvert Angreb paa Person. . .“

Det er alt for ubestemt. Hvad vil det sige? Er det et Angreb paa en Person, hvis et Blad i den ledende Artikel kritiserer en Ministers Administration meget stærkt? Det staaar der intet om. Det Begreb maa nærmere defineres; det kommer man ogsaa til at tale nærmere om i Udvalget, før man kan opstille detaillerede Regler. Det siger sig selv.

§ 2 lyder saa umiddelbart tiltalende. Jeg har selv saa mange Gange tænkt det samme, og det er der vist mange, der har, at anonyme offentlige Angreb var utilstedelige. Men det forekommer mig, at hvis man gennemfører den Tanke, som altsaa er nedlagt i § 2, virker man imod sin Hensigt. Det har nemlig ikke særlig Interesse for en angreben at forsvare sig mod en eller anden ukendt Journalist og eventuelt faa Ret overfor ham, medens det derimod kan faa virkelig Betydning, hvis man gør Alvor af den Betragtning, at den ansvarshavende Redaktør er ansvarlig for alt, hvad der staaar i Bladet, ogsaa for Angreb. Det kan have virkelig Interesse at forsvare sig overfor ham; og det forekommer mig, at hvis man vilde opnaa Hensigten, maatte man gaa den modsatte Vej, virkelig gøre Alvor af, at den Mand, der paa Bladet eller Skriftet staaar som ansvarshavende, ogsaa helt og holdent er ansvarlig. Ikke blot saaledes at Bladet skal betale et Par Tusind Kroner i Bøde. Men helt ansvarlig, saaledes at den Trediemand, Journalisten, der har skrevet Angrebet, overhovedet ikke kan inddrages under Sagens Behandling i

Retten; man har kun at holde sig til den ansvarshavende Redaktør.

Dette forekommer mig meget mere sikkert, idet nemlig det vedkommende Blads Redaktør formentlig i endnu højere Grad — det er i øvrigt mit Indtryk, at Bladenes Redaktører er meget forsigtige, og at dansk Presse staaar meget højt i saa Henseende — vilde være forsigtige med Angreb paa Personer, naar det blev dem selv, der saa eklatant blev draget til Ansvar. Derimod vilde man, naar en Artikel altid skulde underskrives med Navn, kunne lade meget passere, som man ellers ikke lader passere — jeg tror ikke, man vil gøre det, den danske Presse staaar meget højt, men man vilde kunne gøre det —, idet man f. Eks. vilde kunne sige: Ja, det er jo kun den Mand! Og var det et for graverende Angreb, en navngiven Journalist kom med, og Kritikken kom meget stærkt frem, saa havde man den lette Udvej, at man sagde: Den Mand er allerede afskediget paa Grund af det og det Angreb! Jeg synes, man svækker det, som i dansk Ret er af meget stor Betydning, den ansvarshavende Redaktørs Stilling og hans Ansvar, ved at indføre det, der her er stillet Forslag om i § 2.

Skønt vi altsaa i Enkeltheder maa reservere os vor Stilling meget stærkt, og skønt jeg synes, at de Tanker, der i Enkeltheder er nedlagt i Forslaget, er urigtige, maaske ogsaa modsigende, virker imod den Hensigt, der ligger bagved, sympatiserer vi — det skal jeg ikke nægte — med Forslagets Hensigt, forudsat at det gaar ud paa dette alene at sikre en virkelig fri, paa demokratisk Principper bygget Meningsudveksling. For det indrømmer jeg: der er ikke megen Mening i at være saa forfærdelig demokratisk i alle andre Forhold, men ikke i et Forhold, som i det virkelige Liv er uhyre meget vigtigt, Forholdet til Pressen. Vi kender alle Pressens uhyre Udbredelse med ensidig Fremstilling af Forholdene, Angreb o. s. v.; det kan jo i Virkeligheden helt forfuske det, som er Demokratiets Forudsætning, at Meningerne brydes paa et nogenlunde ligeligt Grundlag.

Men da vi i øvrigt mener, at dette Spørgsmaal daarligt kan pilles ud af Spørgsmaalet om en Revision af Presseloven, og da dette er noget, man ikke blot har talt om, men ogsaa virket for — der er jo i 1926 afgivet en stor Betænkning af et Udvalg om Ændringer i Presseloven —, kunde vi ogsaa fra vor Side være tilbøjelige til at kalde paa Regeringens Initiativ med Hensyn til Ændringer i Presseloven. Saa vidt